

Pirilääset

Jäsensepite

joulukuu 2010

Sukupolvia laskien

Sekä lämpimin vuosi että kylmin talvi yli sataan vuoteen saattavat osua saman ihmisen kohdalle jo ennen, kuin hän on tullut rippikouluikänsä. — Näitä ajatuksia tulee mieleeni, kun lykin nyt 26-vuotta täyttävää potkukelkkaamme, ja laskeskelen sukupolvia.

Polkupyörä, jolla ajan kesät – talvet, on miltei saman ikäinen, sillä ostin sen samalla viikolla, kuin ostimme tämän talon. Talomme taas on 51-vuotias eli kaksi sukupolvea vanha. Hirsinen syytinkimökkimme pihamaallamme on vasta 17 vuotta, ja se saa vielä odottaa rakennusluvan nimen mukaista käyttöään (*sytningstuga*). Itse koottu tietokoneemme on jo 6. konesukupolvea, ja sen keskusmuisti on yli 60.000 kertainen ensimmäiseen v. 1984 hankittuun verrattuna. (64kB->4GB). Ihmisen muisti on rajallinen mutta onneksemme erilainen kuin koneen.

Keski-ikässä hyvänä asiana on se, kun ja jos saa rauhassa katsoa sekä eteen että taaksepäin. On vanhempia, jolta voi kysyä neuvoa, ja nuorempia, jotka kertovat sellaista uutta, jota itse ei millään huomaisikaan.

Suku luo verkon, verkoston, jossa on ja tulee olla uusille sukupolville tilaa ja arvokas paikka. Yhteenkuuluvaisuutta on syytä kokea sukupolvien yli. Se on tärkeätä sekä yhteisen – myös kansallisen – vaurauden että yksilöiden onnellisuuden kannalta.

Vain runsaat kymmenen vuotta sitten edellytettiin miltei kaikilta hyvinvointia ja yleistä turvallisuutta edistävilta hankkeilta, että hyöty-/kustannus-laskelmissa tulee täyttää 5 %:n vuosikoron vaatimus. Siis 100 € panostuksella tulee 25 vuoden kuluttua saada vähintään 340€:n hyöty reaali-rahassa* mitattuna. Yleisesti käytetty 7 % asetti vastaavaksi rajaksi jopa 540€. Pienten lasten terveyteen panostaminen on 5%:n tuottovaatimuksella laskien 10 kertaa ”tehottomampaa”, kuin hoitaa sellaista sairaustilaa, joka ilmenee vasta 50 vuoden iässä mutta joka olisi voitu lapsena estää..

Nyt, kun maailmanlaajuisesti korkotaso on laskenut, on ryhdytty uudellen korostamaan terveyden edistämistä ja sairauksien ennaltaehkäisyä. Toisaalta vouhkataan, että eläkekassat uhkaavat huveta, kun korkotuotot ovat alhaiset. Jos korkotaso hetkahtaa taas ylös, muuttuuko ääni kellossa? — Sitä minä mietin täällä syytinkimökkimme lämmössä ja laitan klapeja pesään.

Lyhytjanteisimmillään talousasioissa miehet

ovat noin 59 vuoden iässä** (naisia on vähemmän tutkittu). Nyt 54-vuotiaana olen lähestymässä vaarallista ikää, mutta uskon *piriläisyyren* suojaavan minua — vaimoni ja tyttäreni lisäksi. Minulle on kuitenkin tullut viime vuosina tavaksi varoittaa nuorempia: ”Ettehän usko keski-ikäisiä harmaantuvia miehiä”, ja sipaista harmaita viiksi-karvojani. He vaikuttavat uskovan, joten en tiedä menevätkö sanani perille.

Kreikkaan, Irlantiin, Floridaan ja Islantiin verrattuna **uskon piriläisten olevan muita parempia**. Lapuanjoen varressa, etenkin Uuden Kaarlepyyn käräjäpiirissä, johon valtaosa Härmääkin kuului, on vahvasti vallinnut maltillinen pietismi eli harras herätysliike. Siihen ei kuulunut hyppyherätys, ei tuomiopäivän odotus eikä myöskään ”viimeisten päivän” vastuuttomuus. Siihen liittyi erisäätyisten ihmisten yhteistoiminta, mikä loi pohjaa osuustoimintaliikkeelle, kansakouluille y.m. yritteliäisyydelle musiikkia ja urheilua unohtamatta. Sukuseuramme on osa sukupolvien verkostoa.

Paul Biri,
sukuseuran puheenjohtaja

*) hinnan muutos eli inflaatio on otettu huomioon.

**) ed. PR Portney & JP Weyart: Discounting and Intergenerational Equity, Washington DC 1999

[<Translation in English>](#)

Mikä minussa on piriiläistä? Muutama ajatus piriiläisyydestä:

Uskon, että olen perinyt äidin kautta yrittämisen innostuksen, käsillä tekemisen taidon ja luovan ajattelun. Näin ”Ytimessä” eli pääkaupunkiseudulla asuessa on aina kaipuu lakeuksille, ja joka vuosi on ainakin kerran päästävä Pohjanmaalle talleamaan *piriläisten* jalanjälkiä. Onneksi on vieraanvaraisia piriiläisiä, jotka majoittavat pitkämatkalaisia. Sieluni maisema taitaa olla vahvasti Pohjanmaalla.

Tuli vielä mieleeni, että piriiläiset taitavat olla aika yritteliäistä porukkaa, kun lähes kaikilla tuntemillani piriiläisillä on yritystoimintaa. Ja pieni sosiaalipoliitikko sisälläni kiittää kaikkia piriiläisiä yrittäjyydestä ja näin ollen suomalaisen hyvinvointivaltion jatkumisen mahdollistamisesta! Lämmintä joulun odotusta sinne piriiläisille!

Hanna-Leena Ryyänen, Espoo

Juhlan tunnelmaa Pirin sukujuhlassa Härmässä 2010

Juhlapäivän aamu valkenee sateisena ja harmaana mikä luo vähän epävarman olon tulevan päivän tapahtumille. Säikkykö väki säätä? Latistaako sade tunnelmaa? Kuitenkin ollaan sisätiloissa ja retkelle Alahärmään mennään bussilla niin eiköhän se siitä.

Itse osallistun sukujuhlaan pojan tyttären Charlotan ja Jenninan kanssa. Sisään kirjautuessamme tyttöjä selvästi jännitti tulevan päivän tapahtumat ja ehkä ujustuttikin hieman kaikki nämä ”vieraat” sukulaiset. Kirjautuimme sisään muiden mukana, kukin sukuhaaransa mukaan.

Kun on tuttuja tervehditty ja kuulumisia vaihdettu, ruokapöydän antimet kutsuvat.

Runsaat ovat tarjoilut, kaikki saavat varmasti kylliksi ruumiin ravintoa.

Pikainen silmäys pöytiin osoittaa, että Pirilääsillä on ollut jonkun verran esteitä tai sitten posti ei ole oikein kulkenut tai sittenkin huono sää. No täytyy mukaella Oscar Wilden ajatuksia, ”hyvän ruoan jälkeen voi antaa anteeksi kaikille, jopa omille sukulaisilleen”. Onhan sukua tullut silti Amerikasta asti.

Varsinainen sukujuhla alkoi tutulla suvivorrellä, jonka jälkeen lääninrovasti Pentti Piri piti hartaushetken. Saimme myöskin kuulla hänen esittämänään itse säveltämänsä ja sanoittamansa laulun, Pohjaslahden kantaatin. Hartaushetki, laulu ja laulun sanoma loivat tilaisuuteen juhlanan tunnelman.

Tervetulosanat ja päivän ohjelman esitti sukuseuran puheenjohtaja Paul Biri.

Juhlan muusta ohjelmasta vastasivat Arja Kunnela äänitallenteilla ja kuvilla täydennetyllä kertomuksella siitä, kun meni Lappiin kuuntelemaan Tauno Pirin kanteleensoittoa. (Tässä jäsensepitteessa on kannessakin kuva siltä matkalta.) Ylva Biri soitti sellollaan klassista, ja Köhä-kvartetti (Taimi ja Sakari Kärkkäinen sekä Arja ja Tapio Kunnela) lauloi kauniisti – ehdottomasti nimeään heleämmin. Saimme siis kuulla esitelmää, laulua ja soittoa. Osaamista ja lahjoja näemmä löytyy Pirin suvusta.

Hillevi Tyni piti mielenkiintoisen esitelmän sukututkimuksesta. Asiahan on meillä juuri

ajankohtainen ja siksi kiinnostava. Vanha arvokas sukukirjamme pitäisi saattaa ajan-tasalle. Sukututkimus, sekin on oma vaativa taiteenlajinsa. Täytyy vain todeta, että on se helppoa kun sen osaa.

Oma tarkkaavaisuuteni vähän välillä herpaantui, kun nuoria seuralaisiani alkoi kikatuttaa.

Mutta nyt sekään ei enää haitannut, kun vapaan sanan osuudella Pekka Piri tarinoi, mitä on olla Piri, hausalla tyyllillään ja nauratti yleisöä.

Lopuksi lauloimme yhdessä *Maa on niin kaunis* -laulun kaikki säkeistöt, kuten kaksi vuotta sitten tässä lehdykässä oli toivottu. Yhteislauluissa selvästi kuului että suvussa on myös lauluvoimaa.

Sääntömääräisen sukukokouksen jälkeen suuntasimme bussiretkelle Knuuttilanraitille Härmäseuran kotiseututalolle. Matkalla sinne Volttiin seuran puheenjohtaja, Matti Tyni, esitteli meille tienvarrella olevia paikkoja ja nähtävyyksiä. Perillä Matti esitteli meille koti-seututaloa ja esitelmöi mukavalla härmän murteella kuinka asutus on levinnyt Lapuan-jokivartta pitkin Härmän seudulle. Lakeuksiin tottuneena ajatus synkistä metsistä ja asumattomista erämaista tuntui uskomattomalta. Aihe oli selvästi tosi mielenkiintoinen, koska se herätti vilkasta keskustelua.

Kotiseututalolla saimme nauttia hyvistä tarjoiluista, piirakoista, pasteijoista ja niska-kaffeista. Taisi olla entisellä sukuseuran puheenjohtajalla osuutta asiaan. Kaunis kiitos Ailille. Kiitoksia myös Härmäseuralle vieraanvaraisuudesta ja mielenkiintoisista esityksistä kiitos Hillevi ja Matti Tynille.

Siinä se päivä menikin jo melkein iltaan, ja palasimme bussilla kuntsarille.

Siinä sitten erkanimme,
kukin kotikonnuillemme,
kellokin tuli jo melkein kuusi,
mutta kolmen vuoden päästä on taas juhla
uusi,
tavataan viimeistään silloin,
kuka tietää ehkä ennenkin, milloin?
Kiitos kaikille ja hyvää matkaa
tästä on taas hyvä eteenpäin jatkaa!

Näin muisteli Pentti V.T. Piri
kesän 2010 sukujuhlia.

Tauno-enoa tapaamassa: erään kenttäretken riemut, tuotos ja tallenne

Viime kesänä Pirin Sukuseuran juhlassa esittelin CD-levyllä nauhoitusta, joka oli tehty jo hyvän aikaa sitten, 25 vuotta sitten! Alunperin kelanauhurilla äänitetty haastattelu ja Tauno-enon soittotavan esittely muunnettiin viime keväänä CD-levyksi, joka sai nimen Kanteleen molemmin puolin Tauno Piri — taitava eno Enontekiöltä. Koska Tauno ei voinut saapua paikalle, ilahdutti hän meitä levyn välityksellä kauniilla soitollaan ja mukavilla jutuillaan.

Nauhoituksen taustaa ja erilainen pääsiäinen

Tauno Ilmari Piri syntyi v. 1925 Alahärmässä. Äitini Taimi Anna-Liisa syntyi v. 1937 Lapualla. Sekä perheen isä Juho Emil (1894-1978) että isän veli Kustaa Nikolai (1893-1971) soittivat kanteletta. Tauno Piri sai oppia sekä Juho Emililtä että Kustaalta. Tauno puolestaan opetti Taimia yhden kesän aikana soittamaan kanteletta. Olen siis kolmannen polven kanteleensoittaja, vaikka opinkin soittamaan nk. taidetyylin mukaan. Siksi lähdin selvittämään, mikä oli se perinne, joka katkesi, vaikka soitto jatkui.

Pääsiäisenä 1985 lähdin Lappiin tapaamaan Tauno Piriä Enontekiön Nunnasen kylän laitamille Venerantaan. Nauhoitin haastattelut ja soittoa kelanauhurille ja kirjoitin Tampereen yliopiston kansanperinteen, erityisesti kansanmusiikin laitokselle v. 1986 proseminariiesitelmän "Kaksi kanteleensoittajaa — kaksi kanteleensoittotyyliä: Tauno Piri, Enontekiö — Lauri Kahilainen, Jyskä. Kaverini Harri otti valokuvia nauhoitustilanteesta. (ks. myös kansikuva).

Pitkä matka taittui ensin yöjunalla Tampereelta Rovaniemelle ja sieltä linja-auton takapenkillä tunti toisensa perään istuen Enontekiölle Hettaan, jossa Tauno oli vastassa. Vietimme Taunon luona joitakin päiviä ja saimme mm. maistaa ilmakuvattua poronlihaa tikunnenässä käristettynä! Menomatkamme aikana olin linja-auton ikkunasta ihmeteltyt

etelän tyttönä erinäisiä telineitä, joilla poronlihaa kuivattiin.

Eila ja Tauno olivat vieraanvaraisia ja kiireettömiä vieraitaan kohtaan. Kelpasi siellä rauhoittua kuuntelemaan Taunon juttuja. Muistaakseni luntakin taisi pyrytellä aika ajoin sakeastikin. Pihapiirissä pääsimme kokeilemaan silti moottorikelkan kyytiäkin ja kävelimme läheiseen kylään hankikantoa hyödyntäen. Nuo muutamat päivät jäivät pysyvästi mieleeni ja jotakin Lapin rauhasta ja lumosta jäi etelän tytön muistoihin.

Taunon ainutlaatuisesta kanteleensoittotyylistä

Tauno omaksui soitossaan Juho Emilin tavan soittaa lyhyeltä puolelta hitaita kappaleita kuten virsiä ja kansanlauluja levein soinnuin. Juho Emil soitti myös leveältä puolelta nopeita pelimannikappaleita kuten

polkkia, valsseja ja polskia, erityisesti Lampaan polskaa. Sointupohjaan perustuvaa bassoa Tauno kehitti edelleen. Kustaa soitteli leveältä puolelta nopeita tanssisävelmiä kuten polkkia ja jenkkoja pelimannityyliin, tärkeää oli vauhti ja rytmi. Tauno oli kanteletyylissään mieliksi molemmille ja pani siihen vähän omiaan. Tauno osaa nuotit, joista opettelee uudet kappaleet, mutta soittaa aina korva-kuulolta.

Soittotekniikka perustuu siihen, että "sormiin ei saa katsoa, kun kappaleen on oppinut, muuten menee sekaisin." Pääsääntöisesti lyhyeltä puolelta soitetaan hitaat kappaleet, leveätä puolelta nopeat valssit ja polkat. Säestyksen osuus painottuu nopeissa kappaleissa rytmin takia, sama jako oli ollut Juho Emililläkin. Tauno pudotteli tulemaan Härmän poikia -polkan niin vikkellästi, että Tampereella professori epäili minun mitanneen väärää lukemia — kunnes nauhalta kuultiin, että totta ne olivat!

En ole kuullut tätä ennen enkä näinä vuosina sen jälkeenkään, että itseoppineissa kanteleensoittajissa olisi toista, joka kykenee soittamaan molemmilta puolilta niin suvereenisti, kuin Tauno tekee. Sibelius Akatemiassa tiedän opiskelijoiden opettelevan mestareilta soittotyylejä ja tekniikkaa varta vasten. Sanoin Taunolle muutamankin kerran, että hänen soittoaan olisi pitänyt päästä näyttämään myös Helsingin piireille. Lauri Kahilainen oli mestaripelimanni, mutta Tauno on mestarismies!

"Kantele voi olla kummin päin vain, kunhan kielet ovat ylöspäin!"

Seurasin myös Hetan tytöt kvartetin kahden laulajan Anni-Marja Niemelän ja Helena Valkeapään sekä Taunon harjoituksia ennen konserttia Hetan Musiikkijuhlissa. Anni-Marjan koira Piki osallistui harjoituksiin vinkumalla. Illan konsertti meni hyvin.

Havahduin huomaamaan, miten aika kuluu ja tekniikat muuttuvat: vanhat tallenteet halutaan digitalisoida, jotta ne olisi kuultavissa jatkossakin. Taunon 85-vuotissyntymäpäivän kunniaksi halusin saada tämän aineiston CD-levylle. Digitointi tehtiin Jyväskylässä yliopiston tekniikkamestari Seppo Niemen osaavissa käsissä. Seppo Niemi lähetti peli-

manniterveiset Taunolle ja hämmästeli, miten hyvin yksi ainoa mikrofoni oli saanut talteen sekä Taunon persoonallisen soiton että hänen mukavat juttunsa.

Tänä syksynä kävin luovuttamassa mm. Tampereen yliopistoon tutkimuskäyttöön alkuperäiset kelanauhat, valokuvanegatiivit, nauharaportit ja valmiin CD-levyn. Taunon soitto saa lisää kuulijoita, kun kenties joku muukin haluaa tutkia vielä persoonallista soittotyylä — ainutlaatuista lajissaan! Aion luovuttaa levyä myös muille kantelemusiikin vaalijatahoille, mm. kantelemuseoon Jyväskylässä.

Vaajakoskella marraskuussa 2010

Arja Kunnela os. Kärkkäinen

Kuvat: Harri Kuusisaari

Eila Piri kotona Enontekiöllä

Mikä muss on piriläästä?

Mikähän lähellä pääkaupunkiseutua Lahdessa hitaiden hämäläisten keskuudessa asustele-
vassa 26-vuotiaassa miehenalussa saattaisi olla
piriläästä? Murre se ei taida ainakaan olla,
joten jätetäänpä kielelliset prameelut suosiolla
väliin, vai mitenköhän se sanottiin. Jos
vedonlyönnistä olisi kyse, niin vastaisin, että
noin suurin piirtein 50% perimästäni on
piriläästä. Nyt kun ei tutkailla DNA:ta tai
kromosomeja sen tarkemmin, vaan todetaan
että äitini Elisabet on siis 100%:sti Piri. Niin
siis on, senhän sanoo jo sukunimi! Itse olen
perinyt toisen nimeni, Eemelin, isoisältäni.
Voitaneenkin puhtain omatunnon todeta, että
olen hieman yli puoliksi piriläinen, ihan jo
virallisten määritteiden mukaan. Tämän
virallisemmin asiaa tuskin hetkeen tullaankaan
määrittelemään.

Elämäkulkuni ei täysin ole myötäillyt
piriläisenä olemisen syvintä olemusta, niin
kuin sen itse käsitän. Viisi ensimmäistä
ikävuotta Ruotsissa ja viisitoista seuraavaa
Vaasassa eivät varsinaisesti taida olla sellaisia
meriittejä, jotka lakeuksilla noteerattaisiin
jotenkin erityisen ihailevasti. Pientä plussaa
varmaankin tulisi siitä, että armeijassa olen
viihtynyt vuoden verran, joskin hieman
raukkamaisesti isoa autoa ajellen. Mutta se,
että parinkymmenen ikävuoden kurvilla
muuttaa Lahteen opiskelemaan ja kasvattaa
pitkät hiukset, ei oikein taida olla missään
määrin hyvä asia. No koneinsinööriksi
opiskeluhan ei varsinaisesti huonokaan asia
ole, kun kerran tämä hunsvotti näytti sen ihan
oikein päätökseenkin asti saavan. Ja
jonkinnäköisiä töitäkin löytyi, vaikka olemus
on hieman samankaltainen kuin pahaäänistä
musiikkia lähikapakoissa soittelevilla
muusikon retaleilla.

Todettakoon siis, että ihan ihan täydeksi

piriläiseksi en itseäni lue. Täyttä yhtäläisyyttä
en tunne 1600-luvun taitteessa ja hieman sen
jälkeen Härmän tienoilla vaikuttaneisiin
sukulaisiini. Taitaapa silti olla, että niin on aika
monen muunkin asia tässä suvussa, vai
moniko tunnustaa käyttävänsä kätevästi
nuijaa? Ja ei, en viittänyt siihen kuinka hyvin
tulemme toimeen puolisoimme kanssa.

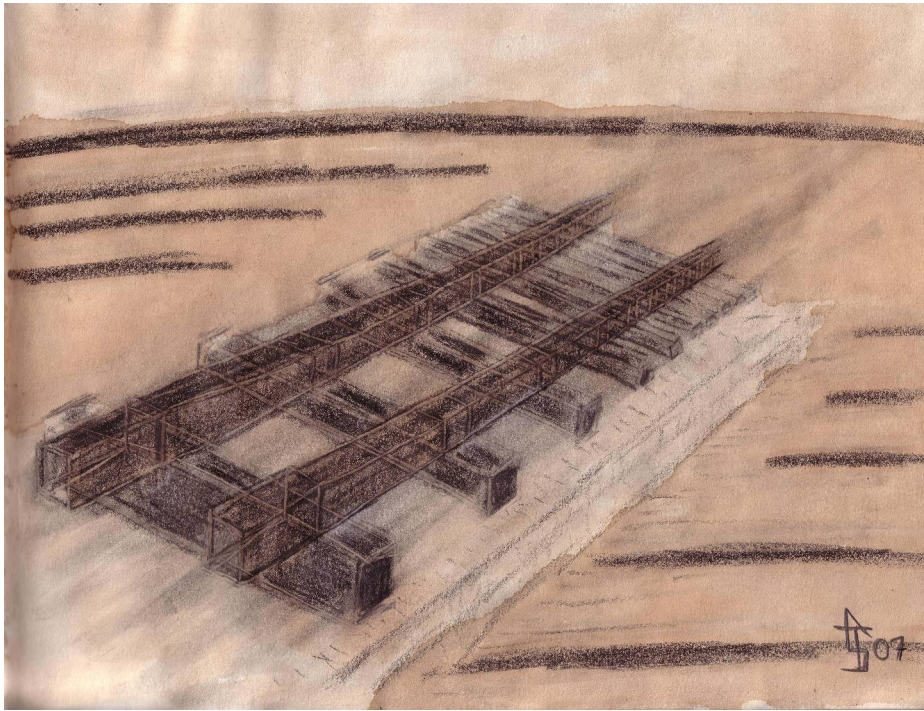
Jos asuinpaikkani ja ulkoinen olemukseni
ovatkin hieman päässeet hairahtumaan
perinteisestä hämäläisestä piriläisestä, niin
miten mahtaa olla luonteen laita? Sisinhän se
lopulta on, joka ratkaisee. Niin se on ihmisissä,
aivan kuin banaanissa ja suklaapatukassakin.
Ja niissä liköörikonvehdeissa, joiden merkki ei
nyt tule mieleen. Luonteessani kyllä olen
tunnistavinani muutamia piriläisiä ominai-
suuksia. Ne ovat poikkeuksetta kaikki positiiv-
isia ominaisuuksia, kuten esimerkiksi
jääräpäisyys. Olen myös mielestäni taitava
puhujana, konfliktitilanteissa osaan vaieta
useammalla eri kielellä ja mököttää monta
tuntia putkeen. Tästä en ole niin varma, että
onko ihan täysin suvun ominaisuus. Sanotaan
vain, että konfliktien ratkaisu, sitähan ovat
todistettavasti piriläiset harrastaneet jo yli 400
vuotta sitten, hieman eri tavoin tietysti.

Päätäväisyys, rehtiys ja päämäärille
omistuneisuus voisivat olla sellaisia yleis-
luonteisia määritelmiä luonteenpiirteistä.
Vaatimattomastihan voidaan myös todeta, että
piriläiset ovat musiikin suhteen hyvin taitavia,
tietäviä ja osaavia. Tämän ominaisuuden
yhdistän myös vaatimattomaan tapaan itseäni.
No, ainakin jaan suvun kiinnostuksen ja into-
himon musiikkiin.

Jos väkisin pitäisi keksiä piriläisistä ja
itsestäni joitakin hieman vähemmän mairitte-
levia luonteenpiirteitä, niin tuo vaatimatto-
muus tulisi ainoana mieleen. Ei me piriläiset
oikein millään kehdata tunnustaa olevamme
muita parempia, vaikka johan se olisi korkea
aika muidenkin tiedostaa. Voi olla, että
joutuvat vaan tulevaisuudessakin itse sen
oppimaan.

Eino Itkonen, 26v,

Elisabet Pirin poika,
Lahti

Muistoihini Piriin liittyy rautatie taustalla , Pohjanmaan rata

Timo Salomäki, Oulu

Liikunnasta ja muustakin

Anna Kumpu Kauhavalta ja Jaakko Pahkajärvi perustivat kodin Korttesjärvelle 1820-luvulla. Kolme sukupolvea myöhemmin syntyivät Toivo, Lempi ja Hilma, jotka siis olivat keskenään pikkuserkkuja.

Toivo Loukolalla (1902-1984) oli heikohkot keuhkot ja lääkäri kehotti häntä oleskelemaan mäntymetsässä. Hän viihtyi hyvin metsässä ja alkoi siellä juoksennella, missä lajissa kehittyi hyväksi. Hän sai kultamitalin vuoden 1928 Olympialaisissa 3000 m estejuoksussa.

Lempi on vaimoni äiti. Lempistä taas kolme sukupolvea myöhemmin saavuttivat kaksoset Aino-Kaisa ja Maija Saarinen jo 19-vuotiaana kultaa Maa-ilmanmestaruuskilpailuissa hiihdossa. Näiden kaksos-hiihtäjien suku tulee myös Pireihin. He ovat nuijasoturi Pentti Pirin Tuomas-pojan jälkeläisiä useampaakin reittiä. Tuomaan jälkeläiset ovat avioituneet vielä kahdesti keskenään kaksosten esivanhempina.

Hilma on minun äitini. Itse kilpailin 20-vuotiaana Suurkisoissa (v. 1947), mutta sitä ennen veljeni Veikko harrasti sotaoloissa 1500 metrin juoksua tasokkaasti ja harjoitteli pituushyppyä rintaman juoksuhaudassa. Venäläisten juoksuhauda oli 100 m päässä. Kesäkuussa 1944 hän 21-vuotiaana joukkueenjohtajana vyörytti kahtena päivänä etulinjaa takaisin venäläisiltä jatkosodan pahimmassa paikassa Valkeasaarella. Toisena vyörytyspäivänä 10. 06. 1944 hän haavoittui ja katosi.

Suomen historiasta olen löytänyt viisi Pentti Piri -nimistä, ja nämä ovat sukua keskenään. Hämmästyneenä huomasin, että kaikki viisi ovat vaikuttaneet Lapualla. Kirjoitin heistä Lapuan Sanomissa. Vanhin heistä oli syntynyt Lapualla vuonna 1510. Samassa lehdessä viime kesänä julkaistiin myös tutkielmani: Lapua 500 vuotta sitten.

Pentti Nestori Piri

VIHDON SAATAVILLA MESTAREIDEN KIITTÄMÄ

Pekka Piri: Saagojen kutsu - avoveneellä Islantiin

kolmas täydennetty painos. Kustantaja PIRIUS OY.

Ainutlaatuinen matka merenkulun historiassa.

"Saagojen kutsu on meriromaani, oikeastaan eepos". VEIJO MERI 2008

"Vaatiessaan itseltään mies lahjoittaa muille". KALLE HOLMBERG 2003

"Saagojen kutsulla on albatrossin siivet". MIRKKA REKOLA 1996

- kirjasta tehty käännössopimus englanniksi

- Islannin Merimuseo tekee matkasta pysyvän näyttelyn

Toimitus helposti (33e +toim): 03 476 2281, info@vinhankirjakauppa.fi

Pirin sukuseura ry:n SUKUKOKOUS valitsi puheenjohtajan, varapuheenjohtajan ja hallituksen jäsenet.

Uusi hallitus piti ensimmäisen eli järjestäytymiskokouksensa 30. 10. 2010

Kauhavalla:

Paul Biri, puheenjohtaja	Ritva Lindstedt, varapuheenjohtaja
Helena Hirvelä	Ritva Tyynismaa
Pentti V.T. Piri	Maija Lehtinen
Arja Kunnela, rahastonhoitaja	Eeva Ilola, sihteeri
Juha Piri	Jaakko Piri

Pirin Sukukirja

Martti Pirin noin 20 vuotta sitten laatimasta sukukirjasta päätettiin sekä sukukokouksessa kesällä että uuden hallituksen ensimmäisessä kokouksessa 30. 10. 2010, että kuluvan kolmivuotiskauden aikana toteutetaan uusi ja uudella sukupolvella täydennetty laitos. Matrikkeliosuus saatetaan ajan tasalle käyttäen Luhtasaaren sukujutut-ohjelmaa. Jotta kirjaan saadaan riittävän tuoreesti päivitettyt tiedot, tullaan vielä sopivassa vaiheessa lähettämään tarkistuskyselyjä.

Henkilölomakkeet kirjaa varten ovat puheenjohtajan säilytettävänä (Paul Biri, Langansbölevägen 6, 10640 Dragsvik). Jokainen täysi-ikäinen suvun jäsen antaa ja allekirjoittaa omat ja perheensä tiedot. Tietoja on syytä jo nyt täydentää, kun esim. lapsia on syntynyt ja avioliittoja solmittu. Jollet ole vielä antanut tietojasi, tai tiedot ovat muuttuneet, voit tehdä sen lomakkeella, jonka voi pyytää puheenjohtajalta taikka tulostaa sukuseuramme Internet-sivuilta osoitteessa www.piri.fi

Pirin sukuseura ry:n yhteystietoja

Hallituksen puheenjohtaja: Paul Biri
Langansbölevägen 6
10640 Dragsvik
Puh: 019-2461828
Fax: 019-2461829

Rahastonhoitaja: Arja Kunnela
Haapa-Heikintie 51 as 1
40800 Vaajakoski
Puh: 040-4164561
Email : arja.kunnela@jamk.fi

Hallituksen sihteeri: Eeva Ilola
Langansbölevägen 6
10640 Dragsvik
Puh: 019-2461828
Fax: 019-2461829

